

Tajvan

4.8.2013

Pišem po malo daljšem času, končno sem v Hualienu. Vzel sem vlak 4B iz Taipeia. Vozili smo se 3 ure, točno do minute. Mislil sem, da sem izbral "ta hitrega", ki vozi le 2 uri in 10 minut, a sem se očitno motil. Par, ki sem ga na postaji vprašal, če stojim na prevem mestu, mi je svetoval naj vozovnico zamenjam, a verjetno ne bi prišel daleč, ker so bila, za soboto, že vsa mesta vnaprej zasedena... sploh pa mi je vožnja res hitro minila. V vlaku je klima, ne taka, da bi zmrzoval, temveč prijetna, sveža... v glavnem takšna kot se šika. Sedeži so oštevilčeni, tako da ni bilo nespোরазumov, "ta velik" nahrbtnik se dal na polico nad oknom. V Hualienu sem izbral zadnji, "rear" izhod, malce počakal in zagledal Betty. Prišla je s skuterjem, mi podala čelado, jaz sem ji podal manjšo torbo in že sva se vozila po mestu in klepetala običajne stvari... kako si, si zdaj prišel v Tajvan, kako je kaj razlika v temperaturi... Prispel sem ravno na kosilo. Beef nudle... pa sem se že prej napokal v Taipeiu, ker sem mislil, da bom prepozen, da me ne bo počakalo. Srečal sem ostale. Bili so nekam zadržani, tihi. Predstavil sem se, pri tem malce zamešal pravilni vrstni red, tako da sta puncici prišli na vrsto zadnji. se zgodi. Skupaj nas je pet. Rusa, Španca in jaz. Puncici sta Elisa in Yana, fanta pa Xavi in Oleg... verjetno boste že po imenih uganili državljanstvo. Poklepetali smo, se malce sprostili in se odpravili v sobe. Aja, Xavi zna nekaj Mandarinščine, zelo prav pride. Domova za puncice in fante sta ločena. Po enajstih te več ne spustijo notri... sicer je toplo in lahko prespiš v parku, med psi... jih je veliko, pa mirni, skorajda spokojni so. Pa povsod jih najdeš, tudi na medicinski fakulteti. Po polnoči ugasnejo luči v vseh sobah, ob enih pa ni več interneta. =P Ja, red in disciplina pač morata bit. Soba za 4, v kateri smo trije, je velika. Postelja pod oknom, ki faše vse jutranje sonce, je ostala sama. Moj ventilator ne dela, klime ni, žarnica v kopalnici je pregorela. Sicer so lahko v sobi naenkrat vklopljene le vse žarnice ali pa nobena. Jaz sem tisto nad svojo glavo malce odvrtil, tako da so oči lahko malce bolj sproščene. Ležim na trdi, leseni postelji. Prinesli so mi blazino, tanko podlogo in bambusovo letvico. Spim fajn udobno... le danes bo verjetno malce peklo po hrbtu. Pozabil sem se namazat s sončno kremo. Šli smo v lokalni park, dnevno, da bi ohranili njegovo neokrnjenost, vanj spustijo le 600 ljudi. Prišlo smo notri, ker je nekdo od domačinov šel po karte že ob 5h zjutraj. Vrgli smo se v reko, sinje modro, in čisto vse kamenje v njej se je v soncu lesketalo. Ni se dalo ravno skakati, je bilo pa fajn, da smo bili, zaradi omejitev, praktično sami. Za nami so bili lokalne "gore", bolj hribi. Upiral sem se vodnemu toku, hodil po razbeljenem kamenju in masiral svoj hrbet pod majhnimi slapovi. Na koncu, ko se več nobenemu ni dalo v vodo, smo metali žabice, nato pa se odpravili na kosilo. Vsi so res prijetni, z Yano in Olegom se poskušamo pogovarjati vsak v svojem jeziku, a nam nekako ne gre najbolje... mogoče ujamem sem pa tam kakšno besedo. Xavi in Elisa se pogovarjata v Katalonščini, tako da meni zveni, kot da bi poslušal neko mešanico med Španščino in Italjanščino. Kar zabavno. Mi smo drugače cela delegacija, vozi nas najet taksist, Betty Lin pa nas, ker v avtu ni dovolj prostora, spremlja s svojim skuterjem. Verjetno je vsem, razen Xavi-ja, najbolj nerodno, ko se odpravljamo kaj pojest. Jedilnik nima slik, le zelo podobne pisanke in številke, ki označujejo ceno. Poskušajo nam ga prevesti, a to ni vedno lahko, ker nekateri stvari pri nas pač ni. Tako v bistvu večino časa računaš malce na srečo. Zaenkrat je bilo še vse užitno in do konca pojedeno... razen "sladoleda" narejenega iz zdrobljenega leda, tarota (neka tukajšnja rastlina) in rdečega fižola. Ta praktično nobenemu od ne-domačinov ni ravno tekel. Pa bilo ga je ogromno. Vsak je, s kislim nasmeškom dobil svojo posodo. Pričakovali smo ananasovo "ledenko" na palčki, a je je zmanjkalo. =P Jaz sem stvar sicer poskusil, večino taro-ta pojedel, fižol pokusil, a večinoma pustil... čudno je, ko imaš v ustih škrob pomešan z ledom. Jutri začnem s svojim resnim delavnikom, luči so že vgasnjene, internet pa bo kmalu. Aja... nad umivalnikom piše "Safty first". Zgleda jim spell-check ne dela... no, saj verjetno tudi meni ne, tako da se vnaprej opravičujem za morebitne napake. Besedila nisem še enkrat prebral, ker bi ga rad poslal še danes.

5.8.2013

Današnji dan se je začel navsezgodaj. No, vsaj glede na moje prejšnje dni. V glavni avli doma sva se z Billy-jem dobila ob 7:10 in odšla na zajtrk, nato pa proti bolnici. Tam sem moral najprej opraviti sprejem v bolnico, podpisal sem ene 7 formulare... v bistvu "in bianco", ker nimam pojma kaj je na njih pisalo... recimo, da bo vse v redu. Dobil sem svojo haljo v slogu bolnice. Malce je široka, ker se, po mojem, predvideva, da te je "nekaj več", če jo že rabiš, ampak to ne škodi pri lokalni klimi. Predstavil sem se predstojniku, ki je ravno nekaj razlagal mlajšim kolegom. Za tem sem se predstavil še ostalemu timu. Glavna sestra je kaj kmalu prišla do mene, ostali pa so mi povedali, da se želi slikat z mano, ker izgledam kot en ameriški igralec. Fajn je, ko so te ljudje veseli, še preden kaj pametnega narediš. =D Slikal nisem ravno veliko. Svoje stvari sem zaklenil v manjšo omarico, tako da sem se lahko naokoli brezskrbno potikal. Imamo pacienta z elefantiazo. Sam ima 70 kil, nadaljnih 70 kil pa mu doda ekstremno otečena noga. Parazit namreč uniči lokalne bezgavke, tako da drenaža, predvsem spodnjih okončin ne deluje. Jutri je na vrsti operacija. =D Baje obstaja čisto nova (ajd... zadnja 3 leta) operacija, kjer presadijo bezgavke... si moram malce več o tem prebrat. Pa pogledat si moram reznje. Baje največ uporabljajo fibularni reženj (peronealna arterija), ALT flap (Anterolateral Thigh Free Flap z lateral circumflex femoral artery), in radialni flap na roki (radialna arterija). Tole zgoraj bo fajn še za mojo ponovitev snovi. =D Aja... pa vse, po celem Tajvanu, je zares čisto. Bolj kot pri nas. Jaz sem mislil, da bo bolj kot kakšna Mehika... ostali so mi rekli, da bi moral videt Japonsko. Tam naj bi bili šele striktni glede vsega. Voda iz pipe tukaj ni pitna. Potrebno jo je kupovati, kar pa ni niti toliko poceni. Liter je okoli pol evra in se kar nabere. V domu imamo sicer eno mašino, ki vodovodno vodo filtrira. Meni izgleda, kot aparat za dializo. Po mojem opazovanju tudi deluje na podoben način protitočnika. Ko poskusiš odtočit večjo količino vode, kot jo ima aparat pripravljeno, se oglasi elektromotor, z ene strani priteče voda v tvojo flaško, v odtoku pa se znajde nekaj "umazane" tekočine. Čez dan sem pomagal previti nekaj ran, drenirali smo absces na ušesu. Hrustanec ni bil ravno vesel... baje je v kulturi Pseudomonas. Zgleda, da si vseeno ne bom dal delati tistih lukenj, ki sem si jih tako zelo želel. =P Pa YAG laser je super... znamenja kar izginejo...

7.8.2013

Jupi! Pravkar sem končal predstavitev Slovenije. V bistvu sem samo prilagodil eno katero je avtor dal v prosto uporabo. Slava mu... na tem računalniku je delanje česarkoli grafičnega bolj mučenje kot kaj drugega. Zakaj sem jo sploh delal? Za petek imam naročeno naj predstavim svojo državo. Danes zjutraj smo imeli raport bolj zgodaj. To velja za ponedeljke, srede in petke. Tam sem bil ob 7:30, se predstavil vsem navzočim in povedal malce o sebi, svoji starosti in interesih. Dr. Lee, predstojnik oddelka se zelo trudi zame. Pa tudi vsi ostali. Trudijo se govorit v angleščini, za kar sem jim ful hvaležen. Cel kolektiv je zelo mlad. V operacijski sobi se mi zid, kot da sem med samimi vrstniki. No, razen glavni specialist za vrat in glavo, dr. Wang je malce starejši. Vse je čisto, moderno, bolnica pa izgleda kot nova, čeprav je, kakor so mi povedali, stara "že" 20 let. Zelo skrbijo za red in čistočo... samo na našem oddelku je bilo, ko sem zjutraj štel, 20 sester. Poleg bolnikov pa so povsod še ležišča za svojce. Pacienti v intenzivi imajo vsi omogočen pogled skozi okno, da ne bi prišlo do "intensive care unit sindroma". Danes sem dobil svoj badge in kodo za vstop v njihov informacijski sistem, tak kot naš "Hipokrat". Mi ne pomaga prav veliko, ker je vse v pisemkah. Nekaj sem se že napiflal, kaj in kako kliknit, ampak ne delujem ravno prepričljivo, ker so zame vsi napisi zelo podobni. Zelo se razumeva z 11-letno hčerko ene od glavnih zdravnic na oddelku. Danes sva, medtem ko sem čakal, da sestre končajo sestanek in grem jaz lahko v konferenčno sobo po svojo torbo, risala mačke. Žal sem pozabil risbo na predalniku, po tem, ko se je ena od "nižjih" sester končno opogumila in me prišla vprašat za skupno fotografijo. Seveda sem bil za. Zjutraj sem od predstojnika izvedel, da se je, po kirurškem bloku včeraj o meni govorilo. Da spominjam na ameriškega igralca, še posebej naj bi nanj spominjale moje oči (ja seveda... uganite, kaj sploh vidiš od obraza za operacijsko kapuco in masko =P), ampak da sem lepši, ker je on že star. V glavnem, zabavno... pa dekleta so zelo sramežljiva. Hecno je tudi poimenovanje nadstropij. Številka 1 je pritličje, četrtega nadstropja nimajo, ker beseda v Mandariniščini preveč spominja na smrt, kar pač ne more bit dobro. Če se ne morem s kom sporazumeti, poskušam priti do računalnika. Google translate zelo pomaga. =D Sicer so prevodi, vsaj iz Mandariniščine v Angleščino na trenutke hecni, ampak z nekaj domišljije ti je vsebina jasna. Operacijski plašči so

drugačni od naših, tudi tehnika razkuževanja rok in natikanja rokavic se razlikuje, a ni slabša, kvečjemu zelo primerljiva. Včeraj smo pacienta z velikim edemom, zaradi elefantiaze, na desni nogi olajšali za polovico njegove teže. Operacijo je snemala državna televizija. Jaz sem pomagal pri "žetvi" kože in njeni replantaciji na golen. Danes pa sem imel privilegij primarno zašiti kožo (16 x 6 cm) na anterolateralnem delu desnega stegna, mestu odvzema grafa za rekonstrukcijo jezika in ustnega dna, po karcinomu. Dr. Wang je bil z rezultatom zelo zadovoljen, le predlagal mi je, naj nadaljne kožne šive čisto malo manj zategnem, saj za večjo napetost ni potrebe. Roke se mi niso tresle, porabil sem sicer malce več niti, ampak proti koncu sem že ratal zelo varčen. Z nasveti prisotnih sem izpopolnil svoj način šivanja, tako da ne krilim več toliko naokoli in imam vse potrebne inštrumente lahko v rokah hkrati. Zakon. Jutri grem na tečaj delanja Z-plastike. Komaj čakam...

Pravkar mi je Billy, moja kontaktna oseba, zrihral kolo... se bom čez vikend odpravil malce tukaj okoli... Zdaj sem večino dneva v bolnici. Malce na oddelku, malce v operacijski. Fajn je.

Popoldne, kolikor ga ostane, pretežno počasi tavamo malce naokoli. Kosilo sem zopet pojedel v bolnici... vegi. So bile pa pečene bučke res ful fajn... nisem mislil, da mi bo kaj takega res pasalo. Še posebjaj, ker zjutraj nisem dovolj pojedel in se je kmalu operacija začela vlečt. Prazna vreča ne stoji pokonci.

8.8.2013

Za mano je dan očetov. 8 se izgovori kot "pa" in ker je danes 8.8. je to dan papa, ali očeta. =) (skoraj tako... baje sem malce preveč poenostavil) Poleg tega se tukaj leta štejejo malce drugače. Od "revolucije" dalje. Zato smo tukajle poleg leta 2013 tudi v 102 letu države. Zgodi se, da vidiš datum napisan kot 102/8/9. Najprej mi ni bilo jasno kaj se programerji njihovega informacijskega sistema grejo, nato mi je Liu Yu-Chang razložil zgoraj okmenjeno. Danes sem se učil Z-plastiko. Postopek kjer brazgotino razrežeš v 2 pravokotna trikotnika in ju zavrtiš za 90° ter tako zmanjšaš napetost za slabih 75% (drugi koren od 3). Na izobraževanju smo bili samo trije, imeli smo "senior kirurga" s svojimi izkušnjami samo zase. Res se je potrudil, nam gledal pri šivanju pod prste, nas popravljaj in kazal kako je kaj lažje narediti, bolj pravilno inštrument držati. Pa še vsak svoj velik leden zeleni čaj smo dobili. Šivali smo z šivanko, ki je imela uho. Najprej je ful čudno, ker se pri nas sploh ne uporabljajo, ampak sploh niso tako napačne. Prešli smo na klinične primere. Pri njih so, zaradi manj dlak, pilonidalni sinusi prava redkost. =P Popoldne sva s Xavijem šla v fitnes. Šel sem na tekač, nastavljal na "gore" in povišal hitrost. Iz mene je samo teklo... ostali Tajvanci sploh nimajo s sabo brisače, ker se itq nič ne spotijo. Zamenjal sem dve majici, nato smo šli na večerjo. Na poti smo videli črpalke. Zgledajo kot tiste za gorivo, v resnici pa točiš pitno vodo. =D

Verjetno se tole že kar vleče... tukaj je vročina in čeprav je zunaj bolj prijetno in ventilator pred oknom v sobo piha, se še vedno na mojih podlaktih, če so naslonjena na mizo, kar nabira voda.

Lahko noč Slovenija... danes zjutraj te predstavljam. =)

9.8.2013

Na koncu predstavitve je predstojnik zaključil, da je Slovenija približno taka kot Tajvan. Le, da je Tajvan večji, ima višje gore in boljše gospodarstvo. Bo že veljalo. Nihče drug ni nič komentiral, se je pa kasneje, tekom dneva videlo zanimanje za program v katerem je bila predstavitev narejena. Povedal sem jim za prezicom jim razložil kako stvar dela, da bi jim rad to tudi pokazal, a je večina interneta iz bolnice nedostopna. Nekako tako kot pri nas, da se ne zabušava. S tem, da ni tukaj niti youtube-a. Celo starejšega gospoda, enega izmed glavnih kirurgov, ki nas je včeraj učil z-plastiko, je stvar zelo zanimala. Po tem, ko je popustila jutranja doza adrenalina, sem se, verjetno tudi zaradi včerajšnjega fitnesa, začel vleči kot megla... nasmeh ni bil "ta pravi", misli pa so tavale v oblakih. Stanje se je izboljšalo po 1 guarani in zelenem čaju, bubble tea s črnimi perlami. Predstavljajte si, da bi, poleg ledeno-mrzlega, sladkanega zelenega čaja z mlekom, po 1 cm debeli slamici na vsake 2cm pijače

dobili še puhasto okroglo žvečilko, ki jo lahko pregriznete in pojedete... srkanje izgleda kot, da vam bi nekdo s paintball pištolo v usta streljal slastno-puhasto-zdrizaste kroglice. Ful zabavno in dobro. =D Izvedel sem, da mi ga je plačala ena izmed sester iz operacijske. Zelo lepo sem se ji zahvalil. Bila je vesela. S hčerko zdravnice sva igrala ukulele. Google translate je inštrument iz kitajščine prevedel kot ukrajinsko lilijo, ampak sva se razumela. =D Naučila me je Odo radosti, nato pa sem jo posnel na telefon. Njena mama nama je medtem prinesla princeskine krofe... res fajni. Iz bolnice v glavnem nisem odšel lačen. Jutri zjutraj ostanem v Hualieniu sam, ostali gredo v Taipei... se bom malce vozil naokoli s kolesom. Wish me luck =)

12.8.2013

Po stotih letih pijem, jem, mleko. =D Za jutranji zajtrk sem si zaželel žitaric, ker sem sicer od majhnih sladice bolj lačen in zaspan kot prej. Da bi šel v kakšno restavracijo, mi ne uspe... je premalo časa. Pa tukaj ne poznajo toliko "zajtrka". Dobiš kar konkreten obrok. No, jaz ratam ravno dovolj lačen, da mi zelenjava za kosilo z veseljem tekne. Je samopostrežno in vedno vzamem vsakega vsaj malo. Vesel sem, da tukaj ne uporabljajo kisa, oz. ga vsaj do sedaj, na srečo, še niso. Danes sem bil praktično cel dan v bolnici, bolj natančno, v operacijski dvorani. Pacient je imel raka na področju oropharynx-a in larynx-a. Operirali sta dve ekipi. Pri vratu je začela ENT specialistka, na stegnu pa mi. Flap na nogi je bil že zgodaj nared, čakal je na žilnem pečlju. Medtem se je dogajanje na področju vratu vleklo... Žrtvovali so eno jugularno veno in kmalu je bilo vse nared za menjavo ekipe. S kolegom sva se zelo veselila 24 cm vrzeli na nogi. Zašila sva jo, vsak iz ene strani. Res je fajni izpadlo, škoda, da ni nihče naredil fotografije. Se je prav videlo od kje do kje je šival kdo. Ne, da bi bilo slabo ali drugače, le "zaklepi" vozlov so bili na drugi strani šiva. Pomila sva kri, šive pokrila z jodovo prevleko in nogo zavila. Dobro opravljeno delo. =) Sledilo je opazovanje mikrorirurgije od koder je tudi posnetek v priponki. Do dorma sem prišel ob 19h in opazil, da se je iz Taipeia vrnil Xavi. Poklical sem ga, a se je javil šele kasneje... z Eliso sta ravno bila na večerji. Pa smo šli malce naokoli. Nič posebnega, ampak paše. Jutri pride Xavi-jev skuter na železniško postajo, tako da bomo vsi mobilni. =)

13.8.2013

Kupil sem čelado. V bistvu je motoristična, ampak jo imam, zaenkrat, le za na kolo. Ful je luštna, a ni (vsaj upam), oz. ne deluje ceneno. Dobil sem jo za 7 eurov, kar niti ni poceni. =D Najprej sem mislil, da jo bom kar tukaj pustil, ampak gre z mano, če bo le kaj prostora v torbi. Zunaj rahlo dežuje. Zgleda kot, da bi se nebo potilo namesto tebe. Še posebjaj zdaj, ko so nam v sobi popravili ventilator nad mojo posteljo. V bistvu ga nisem poskusil vklopiti odkar sem se vselil. Takrat je izgledalo dosti brezupno, tako da sem, po tem, ko sem nekaj časa poskušal razstaviti njegovo zarjavelo ohišje, da bi videl kaj je narobe, obupal in pozabil nanj. =) Danes ga je Xavi vklopil in dela. =D Tudi luč v kopalnici od včeraj čudežno oddaja svetlobo... možnosti so, da imamo delavne ščurke, kakšnega prijaznega hungry ghosta ali pa je vratar končno predal naprej naše prošnje. =P Prvi dve možnosti se mi zdita najbolj verjetni. =P

Zjutraj sem se prezgodaj zbudil v premočeni majici. Zdelo se mi je, da spanja več ne potrebujem in bom končno enkrat malce bolj zgodaj v bolnici. Šel sem se stuširat, pojedel sem svoje "waffle-flakes-e", se oblekel in odkorakal. Kmalu so moje oči, z dviganjem sonca, vedno bolj lezle skupaj. (tako kot sedaj) V bistvu smo bili vsi malce bolj zaspani... ali pa se je samo meni tako zdelo. Operacije so se začele pozno in trajale do 17h, pred tem pa sem veliko jedel. Ne moreš reči ne, če ti kdo kaj prinese... še posebjaj če je dobro... pol te pa poln trehuh uspava. PS: Banane so tukaj veliko boljše.

Od sestre Tintin sem dobil kvačkano račko (ali pa piščice... =D). V zameno sem ji dal ropotuljico.

Po končani izmeni sem se pridružil Elisi in Xaviju. Prispel je motor iz Taipeia, dela. Smo malce pohajkovali po Hualieniu in iskali kaj se da delat. Med operacijo je mene in punce kirurg dražil, pa sem se spomnil, da me v

bistvu zanima, če se kje kaj pleše. Recimo salsa ali pa tango? Izvedel sem, da nihče nič ne ve, nihče rad ne pleše, niti punce, ter da je, baje, nekje v Hualienu en KTV (karaoke TV). Xavi in Elisa sta videla vsaj 3. Škoda glede plesa. Moje google iskanje ni obrodilo sadov. Morda zaradi napačnega jezika v katerem sem iskal? Je pa v Taipeiu živa Lindy-hop scena... mogoče jih obiščem, če bo kaj časa pred odhodom.

Tukaj sploh ni košev za smeti. Vse moraš vlačiti s sabo. Tudi v dormu še ne vemo kaj bomo z vrečo, ki počasi raste... se mora komu dat malce povprašat varnostnika... zaenkrat še ni tako grozno. =P

Aja... pa njihovi napisi in prevodi v angleščino so ful zabavni. Na spletnih straneh bolnice sem našel tole: "To increase your life quality when hospitalizing, the hospital provide the following accessory equipment and service. Welcome to use it! -Restaurant -Still Thoughts Bookstore ... -Dying service (??? - saj se mi svita kaj so mislili, ampak meni je ful hecno.)

14.8.2013

Preveč zaspan, da bi misli na kup zbral,

preveč brez navdiha,

da bi po tipkovnici klofal

stavke z repom in glavo

kaj šele v rimah.

Jedel sem zeleni čaj,

z mlekom, ledom in haribo

medvedki preko debele slamice.

V bistvu je bil posladek,

ki se je spremenil v obrok.

Pa 2-litersko coca-colo smo nabavili,

za vsak slučaj, ker je napovedan tajfun.

Bila je 80 centov.

V bolnici ni bilo kaj veliko dela, vsaj ne zame, so drugi pisali odpuste, sprejeme in druge stvari. Vstavil sem en urinski kateter v cistostomo in pobral par šivov. V grobem.

Za kosilo je bil "slavnostni riž", ker je ena od sester pred mesecem dni rodila in je fantek zdrav. Če bi bila punčka, bi, baje jedli kolačke. =D Vseeno sem dobil enega, ker je ena od sester praznovala rojstni dan. Tak res bel kruh, kot papir, pobarvan v florescentno roza. Notri pa nekaj čokoladnega... vsaj tako se mi je zdelo. Kmalu pa mi je postalo jasno, da je tisto rjava masa fižol. Saj niti ni bilo tako slabo. =D

Pa baje me, skupaj s kolegi, ena sestra iz operacijske vabi na praznovanje aboriginskega praznika v Taitung za vikend. To sem izvedel preko kirurga, tako da upam na malce bolj obširno razlago kdaj, kaj in kako. Zdi se mi super, Xavi je navdušen.

15.8.2013

Danes sem bil skoraj cel dan v bolnici, vmes je deževalo, lilo, ampak nisem opazil. Le tla so bila malce mokra, ko sem se vračal proti študentskemu domu. Spoznal sem sestro, ki me je včeraj povabila v Taitung na izlet. Njena angleščina je perfektna. Dogovor je bil, da se dobimo ob 20h pred urgenco in gremo, vsi skupaj na večerjo... a se je zalomilo, ker se je njena operacija zavlekla. Sem pravkar dobil sporočilo, da je končala in ji voščil lahko noč. Medtem se je naša skupinca sprehajala po okolici kampusa. Ponovno smo obiskali trgovino in si mislili, da si oni mislijo, da hodimo sem samo po sladkarije. Meni je zmanjkalo mleka za jutranji zajtrk, tako marketa nismo zapustili s samimi nezdravimi stvarmi. =D Privlekli smo se, počasi, pred stavbo in se usedli na klopcu. Skočil sem po par kozarcev in coca-colo, klepetali smo, o veliko majhnih stvareh... o hrani, kaj delamo na svojih deloviščih. Xavi npr. ni imel danes nič kaj konkretnega za delat, pa je vadil vstavljanje katetra v jugularno podgan... ja vem, ful zanimivo. =D Prišli so! Naše kontaktne osebe. Prinesli so nam posodice s sladoledom. Mislim, da smo se vsi bali vsebine... slabi spomini na led s tarom in fižolom. A to ni bilo to, na srečo. Tak leden vanilijev sladoled s koščki želatine. Njami. Izvedel sem, da mi ni treba res vsak dan bit v bolnici in da lahko, sem pa tam, pridemo v dorm tudi bolj pozno. Xavi bo v nedeljo praznoval svoj 28. rojstni dan. Zdaj je 4. letnik medicine, prej pa je študiral prevajalstvo -> Angleščino, Katalonsščino in Mandarinsščino. Si res zelo želi iti v KTV (karaoke)... se bo zavleklo. Baje je sončni vzhod nad tukajšnjim morjem nekaj, kar je treba videt. Se ne bom prepiral, bi bilo fino... Za vikend nam pripravljajo potovanje po vzhodni obali. Ful bo fajn. =D

19.8.2013

Pišem, po dolgem spancu in popoldanskem poležavanju, mežikanju soncu, ki je že zašlo in občutkih soparnega zraka, ki ga po sobi vrtita ventilatorja na stropu. Poslušam Britney, Toxic... ne bi si mislil, da si jo bom kdaj zanašal dal na playlsto. Včeraj/danes smo bili v KTV. Karaoke so tukaj zelo popularna oblika zabave. S taksiji smo se, vsi uštimani, še posebej punce, odpelali v downtown mesta, kjer smo vstopili v stavbo, ki je spominjala na luksuzni hotel. Zglasili smo se pri recepciji in dobili svojo sobo... 200-nekaj v drugem nadstropju (no, v bistvu je to 1. nadstropje za evropske razmere). Soba je bila kvadratna, na levi steni velik lcd in vrata do svoje kopalnice, na desni pa fotelj čez celo steno in dve mizi, z masivnimi železnimi nogami, na sredi prostora. Iz glavnega hodnika smo si prinesli prigrizkov in coca-cole. Xavi, slavljeneec in domači so se zbrali okoli "centralne konzole", ekrana na dotik, kjer si lahko izbiral pesmi in sestavljali naš seznam predvajanja. Imeli smo mešanico angleških in tajvanskih pesmi. Večina jih nima videospotov, tako da so se v ozadju vrteli kar eni ljudje. Zdelo se mi je, da je moglo bit ful smešno, ko so snemali vse tiste scene parov, pogledov v parku, spogledovanja... ki pač "pašejo" k pesmim. Ko sem to, med inštrumentalnim premorom, omenil ostalim, smo vsi planili v smeh. Najprej smo bili vsi bolj sramežljivi in smo mikrofón prelagali k ustom koga drugega... a kmalu opaziš, da tudi ostali fušajo, pa da nisi najslabši in se ne sekiraš več. =P Vse pesmi sem si malce znižal... je Xavi pel preko s svojim višjim glasom. Zakon je bilo. Še posebej kakšen Mambo No.5, Barbie girl, What Makes You Beautiful, Lemon tree, Call me maybe ali pa Summer nights. Xavi in jaz sva bila moški del, z modrim mikrofonom, Elisa in Brooke pa sta prevzeli ženskega.

Tell me more, tell me more Did you get very far? Tell me more, tell me more Like does he have a car?

=D

Približno slaba polovica pesmi je bila kitajskih ali tajvanskih. Xavi je obvladal, Billy mu je pomagal in tudi sam

odpel kakšno, zares visoko pesem... punce so se smejale, ko je moral odpeti kakšen ženski del. Včasih se je med pisemkami pojavilo še nekaj besedila z latinskimi črkami, smo pa skupaj odpeli. Ponavadi le L O V E, L O V E, Miss you in take, enostavne stvari. =D

Za veliko pesmi sem šele sedaj ugotovil o čem govorijo, nekaj jih je imelo čisto preveč besedila. Recimo In the end od Linkyn Park... Recimo, da mi je prvih 10 sekund še uspelo slediti rap delu, ki se je odvijal na zaslону, nato pa... kriza =P In the end, it doesn't even matter. =D

Xavi je dobil ledeno torto, zapeli smo mu happy birthday za šesto praznovanje njegovih 23 let. Nato so sledili Blink 128 z What's my age again?

Po koncu smo se odpravili k morju, se vsedli na betonsko ograjo, ki je upodabljala bambus in gledali ribiško ladjo, kako mirno pluje, kako se sonce za meglico nad vodo počasi dviga in lesketa, kako valovi butajo ob obalo in svetilnik na naši levi strani, z vsako minuto postaja manj izstopajoč v dnevni svetlobi. Vrnili smo se v okolico campusa, nihče ni bil lačen, tako da smo zajtrk preskočili, se vrnili v svoje sobe, nato nas je zmanjkalo do popoldneva.

V petek sem se zvečer, po tem, ko smo obiskali korejsko restavracijo, imajo ful bolj pikantno hrano, kot tajvanski lokali, dobil še z Sofio in njeno japonsko kolegico. Počakal sem jo pred urgenco bolnice.

Nisem vedel točno kako izgleda, ker sem jo do takrat videl le enkrat, pa še to le oči, ostal del obraza imaš v operacijskem bloku zakritega z ruto in masko. V sredo mi je kolega iz oddelka rekel, da me ena sestra sprašuje, če bi šel z njo na aboridžinski festival v Taitung. Malce me je presenetilo, zato sem rekel, da bom še premislil in da mu svojo odločitev sporočim jutri, ko izvem kaj imajo za nas v planu naše kontaktne osebe. Zmenili smo se za pijačo v četrtek, po tem, ko ona konča svoj delavnik, a se je operacija zavlekla, tako je bilo srečanje preneseno na naslednji dan. Najprej je bilo mišljeno, da gresta z mano še Xavi in Elisa, po principu več nas je, boljše se imamo... a sta nato odpovedala, ker so prišle naše kontaktne osebe, pa sta se raje družila z njimi. Pričakoval sem, da bo prišla peš iz urgence, a se je pripeljala z Yarisom, vsedel sem se in sva šla. Zelo dobro zna Angleško. Nekaj časa je živela v Avstraliji, pa tudi želela bi si biti učiteljica Angleškega jezika, a ji mama ni dovolila. Sicer je to, v trenutni situaciji verjetno boljše, ker je služba medicinske sestre bolj sigurna in relativno dobro plačana. Prispela sva do majhnega lokala sredi centra mesta kjer so se vrteli Floyd. Bil je prazen, le dva kavkazijca s pivom za mizo blizu blagajne in japonska kolegica, Satomi. Debata je stekla in vsi smo se spoznali med sabo. Andrew (nisem siguren, da mu je bilo tako ime, ampak... recimo) in Sidh živita že 7 let v Aziji, imata oz. sta imela tukajšnje punce, ter govorita tekoče mandarinščino. Prav presenečena sta bila, ko sem jima omenil Mark Shuttleworth-a. Eden je učitelj angleščine, drugi pa upravlja lokal v katerega smo pravkar prišli. Čez nekaj časa, ko je Sidh končal svoj delavnik, smo lokal zaprli in se odpeljali h konkurenci, kjer smo odigrali dve partiji pikada in nekaj popili. Ker je v aziji splošna omejitev alkohola v krvi med vožnjo 0,00 promila, smo se zmenili, da jaz vozim do doma. Yaris, star ene 2 leti, z avtomatskim menjalnikom. Ročnega tukaj baje sploh ne prodajajo... mogoče ga dobiš le z kakšnim res starim avtom. Luštna igračka. Pa sploh ne zgleda majhen avto, ko sedi v njem. Južnoafričana pravita, da je še boljše, če nimaš njihove vozniške, ker se, glede na njune izkušnje, policaji ne znajdejo s tuje vozniške in te kar izpustijo le z opozorilom, čeprav bi si zaslužil kazen za npr. prehitro vožnjo. Večji izziv od vožnje po nočnem mestu je bil priti v kampus in dorm. Malce ga zaklenejo, ampak ne preveč. Se da še vedno priti do vhodnih vrat. Pozvonil sem na zvonec, čeprav nisem vedel kaj piše na listku poleg njega. Vrtar mi je odprl, bil je malce "zalepljen", v spodnji majici, motila ga je svetloba... pokazal mi je knjigo v katero sem moral vpisat razlog zamujanja in datum prihoda, ter pustiti svojo številko... nisem bil edini, le da so ostali kot razlog navedli "Lab" in niso zamujali več kot eno uro po zaprtju glavnih vrat. =P Aja... pravkar sva s Xavijem imeli celo ekspertizo, ko sva poskušala oddat smeti v prave smetnjake. Papir, papirnata embalaža in tetrapaki ne sodijo v isto kanto... oz. garažo. Pa po ključe za "garaže z različnimi smetmi", je potrebno iti tako k našemu vrtarju, kot k gospe v sosednjem, ženskem domu. Glede na količino ločenih odpadkov in kompliciranega postopka upravičeno dvomiva, da sploh kdo reciklira. Aja... pa ne vem, če sem vam že povedal, ampak tukaj ni smetnjakov. Po mestu jih ne boste srečali, ni jih v parkih, ni jih v domu... Pa tudi smeti ne vidiš ležat naokoli. Vse nosiš s sabo in odvržeš ob prvi priložnosti. Zdaj vem že za 3

lokacije, kjer lahko brezskrbno odvržem odpadke. =) Xavi je danes nalašč pustil manjšo leplivo vrečko, v kateri je bilo prej sadje, v kotičku pred vhodom v trgovino... ko smo se po parih minutah vrnili je ni bilo več. Sumimo, da imajo trenirane ščurke. Pa jutri lahko, glede na centralni meteorološki center države (<http://www.cwb.gov.tw/V7e/prevent/typhoon/ty.htm?>), s 33% verjetnostjo pričakujemo tajfun. Vratar pravi, da naj nabavimo nekaj hrane, vode in svetilk, ampak ne sveč. Jaz moram vseeno v bolnico. =D No, odpeljali smo se v Taitong. Ceste niso hitre, povsod je omejitev okoli 60km/h, vsi vozijo okoli 90. Satomi si je želela kupiti nekaj čaja zase in za svoje službene kolege. Dela v podjetju, ki izdeluje neke izdelke... razlagala je, da imajo težave z italjanskim dobaviteljem. Ta jim namreč dobavlja dele, ki delujejo, ampak imajo, zaradi izbranega postopka izdelave, lepote napake, kar pa je za japonskega potrošnika nesprejemljivo. To so Italjanom že večkrat poskušali dopovedati, bili so tudi pri njih osebno, a se ne da nič zares zmenit. Pa to, kako različno se stvari vrednotijo pri njih v službi. Za moške je pomembno, da dobro delajo, dekleta pa lahko hitreje napredujejo, če so do vseh prijazna, nasplošno dobre volje in vedno vesela. Tako bo kolegica kmalu dobila veliko povišico, čeprav, sem pa tam, pri urejanju cifr pozabi na kakšno nulo. Satomi je na delu malce bolj introvertirana, vsaj tako pravi, in se ji ne da smejat kar vsakemu. Pa izvedla je, od njenega direktnega nadrejenega, da CEO-ju firme ni všeč, da koristi toliko dopusta. Na leto ga ima 11 dni, vendar ga večina nalašč, da bi se prikupila šefu, ne koristi. Nasplošno ti slabe novice posreduje tvoj prvi nadrejeni, če je bilo kaj zelo v redu, pa te CEO povabi na večerjo in ti to osebno pove. Pomemben del delovne kulture so tudi obvezna druženja s kolektivom pozno v noč. Pričakuje se, da se ga napiješ in malce zganjaš norca iz sebe ter se poveseš s šefom. Satomi si je izmislila, da je alergična na alkohol... mislim da kaj takega sicer direktno ne obstaja, ampak ajd. =D Bom še pogooglal in poročam. Vstavili smo se ob spomeniku, ki razmejuje sever in jug Tajvana. Z Satomi sva se sprehajala po bližnjih nasadih čaja. Vse je dišalo po nečem sladkem, čeprav na prvi pogled nikjer ni nič cvetelo. Sofija je čakala v avtu, da pride žena njenega brata, ki nas je nato vodila do svoje plantaže. Na njej živi kar velika družina, dve generaciji. Posedli smo se in gledali kako nam je gospa obredno pripravila čaj. Za njo se je smejal Budha. Ves postopek je potekal na kovinskem rešetu, tako da je voda lahko odtekala. Najprej je vse šalčke prelila z vrelo vodo in jih s tem ogrela. Rekla je, da nam bo pripravila čaj, ki ima vonj in okus po medu, čeprav ga niso naknadno dodali. Oparila je liste z vodo nižje temperature, 85°C in jih po slabi minuti odstranila. Vsak je dobil dve šalčki na lesenem podstavku. Najprej je čaj nalila v prvo, višjo šalčko. Mišljeno je, da ga preliješ v nižjo, izpraznjeno šalčko pa povohaš in se naužiješ vonja pred pitjem. Bil je res dober, kot da bi bil z medom, in močen. Kot če bi primerjal italjanski espresso z belo kavo. Pa cela okolica je res zelo močno dišala po nekem cvetju. Bi se kar usedel, ležal in samo dihal tisti zrak, kakšno uro... ampak smo odšli dalje. V lokalni restavraciji nama je Sofia naročila specialiteto. Pogovarjali smo se o tem kako je hrana v bolnici zanič v primerjavi s to. =P Vsak dan isto, zjutraj opoldne in zvečer. Pravi, da jo lakota kar mine, ko jo vidi. =D No, v petek je bilo meni zelo dobro. So imeli nek ocvrt bučkin mesh, ampak verjamem, da se ga naveličaš, če je to edin "highlight" tedna. Pogledali smo si plese lokalnih plemen, poskusili betlov oreh in liste... razlog, da je toliko pacientov z rakom na zgornjih prebavilih v moji bolnici. =D Nekakšna lokalna različica cigaret... uporabno je baje za navezovanje stikov. Poleg tega je vsak od domorodcev okoli pasu nosil pisano torbico. Baje je navada, da če ti je kdo v plemenu všeč, vanjo daš betlov oreh. Okus ima drugače tak kot naša "kislica", pa ful fajn se žveči, čeprav hitro izgubi okus in imaš samo še polna usta celuloze. Oreh je ponavadi oblečen v betlov list, ki pa ti zobe obarva rdeče... sem ga samo malce poskusil. Učinek pa je tak, kot da bi popil kakšen energy drink... a kratkotrajen. Sofija mi je rekla, da je čudno, da mi je všeč, pa da ne smem povedat profesorju, da mi je ona to dala... =P Še dobro, da se tega pri nas ne da dobiti... pa malce me skrbi tisto z rakom, tako da bom kar ostal pri čajih. =D Dogovorjeno je bilo, da pridem jaz do glavne železniške postaje v Taitungu, nato pa taksistu predam mobitel, na drugi strani zveze pa bo kontaktna oseba sporočila kam naj me le-ta pelje. Ni šlo čisto tako... aja... ostali del skupine je šel z našimi kontaktnimi osebami naokoli, jaz pa se naj bi jim pridružil proti koncu dneva. Ugotovil sem, da so oni eno uro vožnje stran, nekje sredi gozda ter da do njih pelje neosvetljena, nevarna cesta. Odločil sem se prespati prespati nekje zraven železniške postaje. Lonely planet je za ta kraj vseboval le 1 hostel in 1 hotel, nihče od domačinov ju ni poznal, telefonski številki zapisani v vodiču nista obstajali... dobil sem sobo v bližnjem Bed and Breakfastu, ki ga vodi starejši par. Ni bilo najceneje, ampak postelja je bila ogromna, s svežimi rjuhami, v sobi sem imel, klimo, internet, televizijo in lastno kopalnico. Pasalo je. Zjutraj sem pojedel kosilo, malce poklepetal s parom z "mainland China", ki študira v Južni Koreji in odšel po svojo karto za vlak. Na postaji so me pričakali ostali, zelo lepo jih je bilo videt. Pojedli smo

kosilo, najeli kolesa in se odpeljali po poti mimo ogromnih plantaž riža. Zvečer so bile na vrsti karaoke.

21.8.2013

V bistvu smo kar malo razočarani nad tajfunom, ga kar ni in ni... v najslabšem primiru zmanjka vode in elektrike ter podre par dreves... pa v praku v kampusu dobimo par novih jezer, drugače so tajfunov in potresov tukaj zelo vajeni. V bolnici mi ponavadi rečejo kaj v smislu... a vi pa nimate tajfunov? A res ne? =P

23.8.2013

Tajfuna ni bilo... le nekaj dežja. Ponovno žge sonce, a so temperature še znosne.

Danes sem bil cel dan iz dorma. Zjutraj sem se zbudil, oddelal dolg delavnik v bolnici, do 18h, ko sem bil zmenjen za večerjo s kolegom anesteziologom. Sem ga srečal včeraj med kosilom. =D Bili smo štirje, v res lepi, najboljši tajvanski restavraciji v mestu. Chef je baje pobral že veliko nagrad, kar se je poznalo pri okusu. Fino, pa tudi količinsko niso skoparili. Vsi smo se najedli. Na koncu smo se še slikali z njim... je bil zelo prijazen, pa stalno se je zahvaljeval... Xièxiè, kar pomeni hvala. Poleg tega znam v Kitajščini reči še Bìé kèqì (you're welcome) in pa Nǐ hao, kar je pozdrav... no, tu se konča. =P Problem je, da imajo 4 tone, oziroma načine kako povedati isto stvar. "Da" lahko naprimer pomeni najmanj 4 različne stvari...od tehtnice do delavke... ali nekaj takega, jaz jih ne ločim. Pa kakšna stvar lahko zveni "zelo narobe", če je ne poveš prav. =P Zaradi teh tonov se nam verjetno zdi, da Kitajci kričijo eden na drugega med pogovarjanjem, ampak sploh ni tako. Se navadiš, da so vsi prijazni in ti nihče noče nič žaloga. =) Ful so mi bili všeč stoli... iz res debelega in masivnega lesa. Vsak je imel kakšnih 40 kil. V istem slogu je bila miza... kot da bi bila narejena iz tramov strehe, na vrh pa položena steklena podlaga. Dobra navada je, vsaj, če si v družbi starejših, ali v taki posh restavraciji, da ne poješ vsega in nekaj pustiš na krožniku. S tem jim daš vedeti, da nisi odšel od njih lačen. Po drugi strani pa mi je Satomi, kolegica iz Japonske, povedala, da se riža ne sme puščati na krožniku. Zanj je potrebno veliko dela, zato se ga ne sme metati stran... jaz se zelo trudim pojesti vsa zrna, ampak je to, še posebej s plastičnimi palčkami, kot igra mačke in miši. =) Ampak baje je v redu, tudi če ne poješ res čisto vsega... verjetno so na Japonskem bolj striktni. V glavnem... na vrsto je prišla ena res dobra riževno-mlečna slaščica, potresena z zmeltimi arašidi... sem se držal japonske različice bontona. =P

25.8.2013

Pravkar smo ponovno na vlaku. Poln dan je bil. Pa fino je, da imamo sedišča... vlak, ki nas je prevažal med različnimi turističnimi atrakcijami je bil res nabasan do zadnjega kotička. Štartali smo iz Houtong-a, mesta mačk. Včasih so rudarili premog, sedaj pa prodajajo vse z motivom teh živali. Od vode, razglednic, sladoledov, sladice... ni da ni.

Ko smo zjutraj sestopili z vlaka, se mi je mesto zdelo zelo znano, pa sem si rekel, da so si tukaj vsa mesta bolj ali manj podobna. Kmalu za tem smo na avtobusu videli par tempeljv z zlatimi strehami in ponovno sem imel občutek, da nisem tu prvič. Ko smo prispeli, mi je bilo vse jasno. Prispeli smo na night market, ki sem ga obiskal s puncama iz Macao-a, tako da sem jaz prevzel vodstvo. Brooke in Eddie sta bila prvič v tem kraju. Slikal sem mini budistični tempelj, čeprav se jih baje ne sme... ampak jaz sem turist in tega kao ne vem. =P Če sem pozoren, opazim, da se name ulovi veliko pogledov. Sem si rekel, da se bom malce igral... sem poglede začel vračati, nepremično in nasmevano v oči. Včasih kar pristopim in prosim za skupno sliko. To jih najprej malce šokira, nato pa prosijo, če bi jo lahko posnel še z njihovim fotoaparatom. =D Brooke pravi, da bi jo bilo globoko strah, če bi en neznanec to njej naredil. =D Videli smo spuščanje lantern... originalno naj bi bile to

takšne vrečaste konstrukcije iz papirja z odprtino na spodnji strani, kjer se zakuri. Sedaj je ceneje, če so le-te iz plastike, kar pa ni najboljše, ko ogenj v njih ugasne in padejo nekam v gozd. Poleg lantern so povsod viseli kosi bambusa z željami. Ena je bila recimo, da nekoga ne bi bilo strah pri gledanju grozljivk.

Bili smo severneje od Taipei-a, o tej progi mi je v četrtek razlagal kolega v bolnici. Rekel je, da si jo moram ogledat... še dobro, da smo bili v skupini, ker sicer sam ne bi prišel do tja. Na avtobusnih postajah so same pisemke... to bo še ful zabavno, ko se bom sam potepal naokoli. =P Po mojem bom samo veliko spraševal mimostoječe in upal, da mi vsaj 2 odgovorita isto. Tako je zelo, zelo, zelo malo verjetno, da bom zataval. Če vprašaš samo enega, lahko ta ne ve točno kaj in kako, lahko da te ne razume... pa ti pove prvo stvar, ki se mu zdi, da bi jo lahko iskal. Drugače mislim, še posebjaj o naših lepota... prej so se mi zdele malce samoumevne, zdaj pa vidim, da poskušajo drugod prodat tudi zelo trivialne stvari, kot nekaj posebnega. =)

Naslednji dan

Z vlakom smo prispeli v Luodong in se potepali po lokalnem night marketu. Shilin, v Taipeiu naj bi bil večji od tega, a meni se ni zdel. Ful veliko ljudi in zelo velika gužva... še posebjaj pri stojnicah s hrano. Kolona za npr. lokalno specialiteto, neke vrste burek napolnjen z zelenjavo, je bila dolga kakšnih 40 metrov. Na moje veliko presenečenje sem videl tudi plac kjer so prodajali kebab. Vzeli smo 3 različne piščančje klobasice, pekočo, z limono, in eno s poprom, ter si jih med sabo v krogu izmenjavali. Iskat nas je prišel Erick-ov sošolec, Ray... tudi prespali smo pri njemu, oz. verjetno je to bil njihov vikend. Fantje smo imeli svojo sobo z zakonsko posteljo h kateri je bila priključena otroška, puncu sta bili drugje. Zbrali smo se pred televizijo, Ray pa je pripeljal veliko hrane z 7Eleven-a. Gledali smo lokalne talente in ugibali kako bodo koga ocenili. Ponavadi so bile ocene okoli 41, nekaj. Prišla je na vrsto pesem v Angleščini in z Eliso sva se strinjajala, da sva že slišala boljše stvari. Ona je bila radodarna z oceno 40,8, jaz pa bi pevki dal največ 40,3. Izkazalo se je, da je bil nastop ocenjen s preko 41. Pesmi v kitajščini pa je težje ocenjevati, ker ne veš kako naj bi stvar zvenela. =P V hiši ni bilo interneta, tako da vam nisem mogel nič poslat. Zjutraj smo dolgo spali... tako je bilo mišljeno, ampak jaz sem se zbudil nekaj čez 6:20... zgleda, da imam to že kar v podzavesti. Pa veliko čaja spijem, tako da je moj avtonomni sistem vedno malce preveč ekscitiran. Najboljše v čaju tukaj so želatinaste stvari, pa okus je zakon. Mislim, da ga še nikoli nisem toliko spil. Ko prideš na "štant", kjer ga prodajajo imaš malo morje izbire. Zelen/črn, z mlekom/brez mleka, pa še ene 10 različnih stvari za katere jaz ne bi vedel točno. So stvari napisane v pisemkah. Vedno na koncu izbereš, če bi rad manj, srednje ali normalno sladkorja in leda. Še ena zanimiva stvar so skuterji. To je najbolj razširjena oblika lokalnega prevoza. Čisto normalno je, da na prostoru med voznikom in volanom stoji otrok in se naokoli vozi z mamo, druga varjanta je da sta na motorju oče in sin, pri voznikovih nogah pa se sedi pes. Ogledali smo si njihove čebelnjake in čebele, ki so večje od naših. Z šličko smo dobili del satovja z medom v pokušino, obiskali smo tople grede z okrasnimi rastlinami in se odpeljali v muzej tradicionalnih umetnosti. Najprej smo si ogledali kitajsko opero. Predstavil se nam je kostumograf, pokazali so nam, kako se morajo naličiti. Stranski del obraza, si z nekim lepilnim trakom povlečejo proti lasišču, s tem pa obrvi dobijo obliko črke V, kar, vsaj meni, ne zbuja občutka prijaznosti. Sta se mi puncu, ki sta igrala predstavo, zdeli kot 2 zlobna duha. Značilnost kitajske opere je, da naj bi bila kombinacija petja v zelo visoki jakosti, humorja, plesa in taichi-ja. Predstava je vsebovala vse. Levo in desno od odra so predvajali podnapise, ki pa nam seveda niso nič pomagali, saj so bili v kitajščini. Nasplošno imajo tukaj vse oddaje podnaslovljene. Verjetno zato, da jih ljudje lahko gledajo na javnih mestih. Lutkovno gledališče je bilo bolj v smislu tajvanske kulture. Niso se preveč trudili skrivati kdo kakšno lutko premika, zgodbo pa je zelo vživeto pripovedoval gospod, ki je stal levo od odra. V glavnem se je šlo za boj med našim dobrim junakom, ki se je boril z zlom, a je bil na koncu premagan. Za njim je prišel njegov naslednjak in iz sveta pregnal še več zlega... zelo je spominjalo na anime-je in dragon-ball... what doesn't kill you makes you stronger. Dogajanje je spremljala bučna glasba in resnični efekti... med napadi in hitrim premikanjem so se naši junaki pomikali v oblakih, zlobneži so bruhalo pravi ogenj, pajek pa je res šprical pajčevino. Že samo to je na mojem obrazu prikazal otroški nasmeh. =D

29.8.2013

Torek:

Danes sem zbral pogum in kupil štiri torte. Toliko sem jih lahko peljal na kolesu ne da bi v prometu ogrožal sebe ali druge. Trgovini je bilo ime Tiramisu, kar po Italjansko pomeni, povleci me gor, zbudi me. V tej slaščici je ponavadi kava. Nato sem šel po pribor in nekaj pijače. V 199, lokalnem supermarketu, krožnikov niso imeli. Sem preiskal celo krilo trgovine, kjer so bile stvari za enkratno uporabo. Vzel sem majhne posodice, z otroškimi motivi. Izkazalo se je, da so namenjene hamburgerjem. Pravtako ni bilo moč dobiti plastičnih vilc, vzel sem njihove tradicionalne žlice. Eno od tort smo zdaj zvečer zunaj pojedli, ostale tri neseva jutri s Xavi-jem v bolnico. Mu je njegov profesor pustil, da ga en dan ni v laboratoriju. Fajn bo. =)

Sreda:

V bistvu sem malce pod stresom, ker se vse končuje in moram uredit stvari tako, da bom šel lahko samostojno naprej po Tajvanu, kar zna bit, na trenutke, malce zastrašujoče. A ljudje so prijazni, me ne skrbi, da bi se mi lahko kaj hudega zgodilo... le tisti nemir me daje. Šli smo naokoli z motorji, na kosilo v "Italijansko" restavracijo. Spoznal sem Xavi-jeve kolege z laboratorija. Gina je najbolj talkative, english speaking, taiwanese girl I know. Smo se takoj zaštekali... žal pa tudi ona ne pleše. Sem že itq obupal, ampak vseeno vprašam. Mogoče me kdo preseneti. Pa to je tak fajn ice-breaker. Špageti so bili res dobri, čeprav je, na prvi pogled, omaka izgledala "narobe", preveč vodeno. Tako pač stvari delajo tukaj... baje je bilo isto že zadnjič, ko sta šla v italjansko restavracijo le Xavi in Elisa. Jutri zvečer ob 19h mi je kolegica v bolnici zrihtala privat tečaj akopunktura. Pride tudi Xavi, pa prosil sem jo, če lahko dobim še kaj igel za s sabo. Zakon bo. Pojutrišnjem si bom šel končno pogledat Taroko gorge... bi bilo škoda oditi iz Hualiena, brez ogleda tega bisera Tajvana... čeprav me niti toliko ne mika. Mi je Barbara, ki je bila lansko leto tukaj, rekla, da se mi verjetno ne bo zdelo nič posebnega, ker že poznam naše gore. Aja... pa še en tajfun prihaja... se sploh ne sekiramo... verjetno bo spet malo dežja in to bo to. =D Torte so super uspele. Jih je jedel cel oddelek. Žal jih nisem uspel slikat, ker je šlo vse tako hitro skozi. Je bila pa ena saher-ca, ena čokoladna ter ena zelena, z rdečim fižolom. Sam nisem vedel okusov... sem izbral "po slikicah" kataloga slaščičarne. =P Xavi-ja so končno spustili, da je lahko en dan manjkal iz laboratorija, pa se mi je pridružil v bolnici. Profesor Lee, glavni šef, je spraševal koliko dni bo ostal v bolnici. Xavi: Only for today. Prof. Lee: Oh, I see... 2 days. Xavi: No, just today. Prof. Yeah, 2 days... Nisva vztrajala... upam, da ne bo jutri preveč razočaran. =P Pa dobil sem svoje potrdilo o izmenjavi. Poštempljano in polepljeno kot se spodobi. Dopoldne se ni dogajalo kaj dosti... klepetala sva z vsemi in vsi so bili osupli nad Xavijevo Kitajščino. Najprej se ni hotel izdat in je govoril le po Angleško, še takrat malce bolj skopo. Nato je prejel klic od Tajvanske banke, glede svojega računa, ter nehote pokazal vse svoje znanje. Ruru je samo gledala in oči so se ji svetile. =D Pa sta se pogovarjala. =D Popoldne sva šla v operacijsko, kjer je doživel velikoooo novih stvari. Naučil sem ga sterilno umiti roke, obleči plašč, si nadeti rokavice, kaj lahko in kaj ne smeš delati, ko si takole našemljen, pa šivala sva rano na "donor site" skin grafta. Vsak iz ene strani. Na koncu mi je bil že prava konkurenca. Sem prav ponosen nanj. =D Čez vikend gremo surfat, če bo "tajfun" dovolil. Mislim, da ne bo panike. =)

Četrtek:

Izvedel sem, da moram zares izpolniti logbook, tako da sem zjutraj, še pred delom, malce po spominu, malce po občutku izpolnjeval tabelo stvari, ki sem jih delal, ter samoocenjeval svoje znanje. Malce sem zamudil v bolnico, a ni bilo panike, ker so bili, zaradi malce dežja, kao tajfuna, vsi bolj v easy. Večina Tajvana je bila oproščena dela... a v bolnici se ne počiva. Profesor je, ko je videl koliko stvari bi moral izpolnit v logbooku, vprašal, če bi lahko to jaz naredil. Da misli, da sem res odličen študent. Kasneje mi je zdravnica, ki skrbi za oddelek le še vse poštempljala s profesorjevim štempljem in to je bilo to. Tukaj se namreč ponavadi ne podpisujejo. Svoje ime pač napišeš v kitajščini ali pa pustiš odtis. Prav olajšan sem bil, da je mimo papirologija.

Ob 7pm sem se vrnil na oddelek, kjer sva se srečala z mojim inštruktorjem. Glede na to, da o kitajski medicini nisem imel pojma, je najprej sledila razlaga osnov. Vse stvari imajo svoj Yin, "energijo rasti" (bolj statično), in

Yang, "energijo premikanja" (bolj dinamično). Ti dve stvari sta si nasprotujoči, a se dopolnjujeta in sta prisotni povsod. Problem nastane, ko je katere izmed njih premalo ali preveč, ko se poruši ravnovesje. Kitajska medicina deli organske sisteme na:

Yin -- Yang Lung (pljuča) -- large intestine (debelo črevo) Heart (srce) -- small intestine (tanko črevo) Liver (jetra) -- gall bladder (žolčnik) Kidney (ledvice) -- urine bladder (mehur) Spleen (vranica) -- stomach (želodec) "Pericardium" (osrčnik) -- sanjao (nevidna energija, ki kroži po telesu)

Yin vpliva na Yang... hkrati pa vsi organski sistemi vplivajo eden na drugega (glejte skico s table). Modra barva -> poveča učinek Rdeča barva -> zmanjša učinek

Energijo pojmujejo Xi (predstavljajte si ga kot ATP). Je povsod po telesu in teče po meridianih. To so poti, kjer so določene točke za akopunkuro. Prvotno so imele bolj opisna imena (v Kitajščini jih imajo še vedno), a so stvari poenostavili, tako da je sedaj točkam ime npr. LI11 (large intestine 11). Opisna imena so bila v smislu "med dvema slemenoma". Tudi nasplošno velja pravilo, da je pravilna točka vedno v dolini... konkavno. Kako določiti pravo točko? Pomagaš si z navodili, ki pa so v inčih... ampak ne tistih standardiziranih, temveč tistih od pacienta. V grobem je, če delaš stvar na sebi, 1 palec 1 inch (logično, ne? =D), širina (nekje na sredini) od kazalca do mezinca 3 inche, od kazalca do prstanca pa 2 incha. Ko jo imaš, jo lahko označiš z nohtom... nato vzameš alkoholni robček in mesto razkužiš. Igle so, sterilne, za enkratno uporabo, zapete v platični tulec z koščkom trikotne plastike. Nasprotni konec tulca prisloniš na izbrano mesto, odstraniš trikotnik in tapneš po debelem koncu igle, kjer je, kot neko navitje, da se konica zabode v kožo. Sploh nič, ampak res nič, ne začutiš, tako da sem za trenutek pomislil, da igla sploh ni v koži... a ko potegneš stran tulec, se kovinska bodica zaguga in jo začutiš. Primeš jo in iščeš pravo točko. Najprej greš globlje, prav čutiš pod prsti, kako prediraš plasti, pa mišične ovojnice... cilj je najti točko, ko začutiš "električni sunek" po nogi... v zahodnomedicinski razlagi: iščeš žilo, ki je ponavadi ožiljena, ali živec... čeprav naj ne bi bilo tako. Če ne uspe v prvo, iglo povlečeš malce ven, a ne do konca, ter poskušaš ponovno. Ko najdeš pravo točko, pustiš iglo na mestu okoli 30 minut ter jo nato odstraniš. V bolnici ponavadi naredijo le 15 minutne seanse, ker ni časa. V teoriji lahko tudi doziraš terapijo... to delaš z dolžino trajanja vboda, pa tudi s smerjo v katero vrtiliš iglo. V desno, energijo dodajaš, pri "odšraufanju" v levo, pa jo spuščáš, ker je je preveč... vendar to baje ni tako pogosta praksa. Mi igel večinoma nismo vrteli. Tudi globina vboda je odvisna od mesta... ni potrebno zabosti cele igle v telo, se da pa it zelo globoko brez kakšnega posebnega problema. V teoriji lahko pride kakšna kapljica krvi, ko iglo odstraniš, a je to zelo redko... oz. meni se ni zgodilo. Točke za določen organ so razporejene po meridianih, črtah. Ni pa nujno, da so meridiani namenjeni tistemu organu po katerem so poimenovani. Točki PC6 (perikard 6) in HT7 (srce 7) v bližini zapestja pomagata pri umirjanju misli. Točka SP6 (vranica 6), 3 inche nad notranjim gležnjem, tik za tibijo... naj bi bila kul za ženske bolezni. Itd... (drugih se več ne spomnim več). =D

31.8.2013

Sem na vlaku za Fangliao, v Taitungu bomo prestopili na bus. Vsi smo malo do zelo polomljeni. Odvisno od dela telesa. Na vlak smo prišli 10 minut pred odhodom, vendar je bilo nekaj minut pred tem še malce tak občutek v zraku, kot da nam ne bo uspelo. Prišli smo s surfanja in imeli že veliko večino spakirano. Jaz sem včeraj zvečer dal še zadnjič prat stvari, ki pa zjutraj niso bile še suhe, so pa zdaj romale v ta veliko torbo. Ful je nabasana, v enega od stranskih žepov mi je uspelo zelo lepo pospraviti čelado... ampak če jo primerjam z Elisinin kovčkom, je še vedno lažja in bolj prenosljiva. Zjutraj smo morali ob 6:45 predati posteljnino, ob 7:20 pa nas je Leo prišel iskat pred dorm, kasneje smo v centru mesta pobrali še Gino. Leo in Gina sta Xavijeva kolega iz laboratorija. V Tajvanu sta zadnje 3 leta, sicer pa sta Malezijca. Danes praznujejo 50+ letnico osamosvojitve. Prej so bili angleška kolonija, zato tudi vozijo na "napačni" strani ceste. Leo pravi, da se je bilo zelo težko navaditi voziti drugače. Kraj za surfanje je bil dobro uro stran. Celotna avtocesta poteka ob obali, tako da je bil razgled super, sploh ker ni bilo veliko prometa. Vsaketoliko se je kdo vseeno spomnil, da bi nas prehitel, in ker je bila na levi dvojna polna črta, so se ponavadi odločili za manever po desni strani ceste. Le-ta je malce širša, ker imajo ob desnem robu motoristi in kolesarji svoj pas. Aja... vse to je bilo zato, ker smo šli

surfati. 500TWD po osebi za izposojno opreme in enega inštruktorja na 5 oseb. Bilo nas je več, okoli 20. Večinoma še kolegi in prijatelji, ampak oni so šli s skuterji. Vmes je deževalo, se ulilo, malce nehalo, ampak bilo pa cel čas oblačno. Gina, ki je taka... zelo direktna punca, je stalno vsaj malo tarnala, da ne sme deževati, da bo mrzlo... Meni pa je bil dež všeč... voda ima, kot sem pred parimi tedni preizkusil, tako ali tako višjo temperaturo od zraka... ampak mi ni nihče zares verjel. =P Preoblekli smo se v lokalnem vojaškem oporišču in odpravili do šotorov na plaži. S sabo sem vzel le fotoaparat, vodo in kremo za sončenje... me je izučilo. Le-ta je še iz Mehike - 50: Protecion muy alta. =D Vsak je dobil svoj board, moj je izgledal ogromen v primerjav s tistim, ki ga je dobila katerakoli od punc. Sem pač malo večji. =P Postavili smo se v vrsto in sledil je trening. Žal je trener vse razlagal po kitajsko, tako da sva z Eliso večino časa le zelo dobro opazovala ostale in čakala na kakšen hiter prevod s strani Xavi-ja in Gine, a se je dalo razumet... pa če sem izgledal malce preveč zgubljen, so mi pokazali. Imaš 3 pozicije. V prvi ležiš na deski, prsti nog pa se morajo tikati zadnjega roba. Druga pozicija pomeni, da ob ležanju na surfu še plavaš naprej z rokami, ob znaku za tretjo pozicijo pa hitro vstaneš na board. Stat moraš na široko in stalno gledat naprej, na obalo. Prsni koš ne sme bit obrnjen naprej, temveč v stran, z rokama pa si lahko pomagaš loviti ravnotežje. To smo ponavljali do 12h, nato smo nekaj pojedli. Ob 13h smo, končno šli v vodo z boardi. Plaža je bila iz temnejšega peska in se ni poglobljala, tudi če si šel deset metrov dlje od obale. Idealno za začetnike. Pa valovi so bili enkratni. Še pred začetkom tečaja, smo se šli vrčt v vodo. Užival sem v kljubovanju valovom, se jim nastavljal, jih preskakoval, čakal na prelom vala in se pod njimi potapljal. Prav manjkala mi je voda... pa imel sem veliko energije, ki ti jo morje, val za valom, kar vzame. Šli smo na tri "seanse" boardanja. Nekje na sredini mi je šlo najboljše. Sem celo brez padca "prisurfal" do obale. Na koncu sem bil pa že kar utrujen. Nisem več pravilno vstajal, opiral sem se na kolena, pa bila je plima in valovi so kar rastle ter postajali pogostejši. Ko sem opazil, da delam samo še napake, sem se pridružil ostalim, ki so počivali na obali. Okoli nas se je vrtelo polno majhnih in večjih kužkov. Nekateri so se celo pustili skoraj v celoti zakopati pod mivko. Ob 15:30 smo od odšli proti Hualienu, polni mivke in malce podrgnjeni od skal med peskom, a veseli.

3.9.2013

Dežuje in mi se vozimo v VW Karavanu proti naši novi destinaciji. V bistvu niti ne dežuje tako zelo, bolj prši, ampak na skuterju te vsaka kapljica zbode tudi preko majice. Najeli smo 2 suterja za 24h in z njimi odkrivali najbolj južni del Tajvana. Na vsakih par kilometrov imajo plaže, veliko je koralastih, zelo, zelo ostrih. Imamo teorijo, da so znaki in opozorila, ki so napisana tudi v Angleščini zares važna, druga, na rdečih tablah s pisemkami pa lahko ponavadi prezremo. Tukaj se recimo nihče ne kopa tako zelo rad v morju, pravijo da imajo za plavanje bazene. Če ža gredo v vodo je to le prvih 5 metrov od obale. Verjetno smo mi, tujci, ki so plavali malce dlje, služili za negativen zgled mamam z njihovimi otroki. Vsi namreč ponavljajo, da se ne smeš kopat v morju, ko jih pa vprašaš zakaj, nihče ne zna razložiti točno v čem naj bi bila nevarnost. Bajje, da se vsako leto par ljudi utopi, ampak jaz sem lahko komot stal, se dotikal kupov finega peska, dlje od obale... ne verjamem, da bi se nam lahko karkoli slabega zgodilo. Smo zares uživali... kot, da bi imeli plažo samo zase. Pa tokovi so najmočnejši tik ob obali, prav čutiš kako ti noge vleče proti severu, kako te celega vleče stran od obale, dokler ne pride val in te potunka. Leo pravi, da še nikoli ni plaval tako daleč od obale, pa sigurno nismo šli dlje, kot so v vodo postavljeni pomoli v Portorožu. Ko sem v Hualienu srečal Petro in njena medicinska kolega s Taipeija, sta mi le-ta rekla, da jih od malega učijo, da je voda globoka in nevarna, pa se, izgleda, to naprej prenaša. =) Privoščili smo si sladoled. Seveda lahko povsod dobiš fižolovega v lučki. Pa izbiraš lahko med rdečim in zelenim okusom. Jaz sem pograbil neko bolj rozasto stvar, ki je imela okus podoben vrtnici z gozdnimi sadeži, a sem za njo prvič slišal. V sladoled so vklopljeni koščki sadja, ali pa fižola, če se odločiš zanj. Tak škrobast je. =P Seveda nihče od nas nima izpita za motor, vsaj ne mednarodnega. Uradno sta si ga sposodila Xavi, ki je že vozil po Taiwanu in Elisa, ki je že od malega tekmovala s Trial motorji. Gospodarici od katere smo si jih sposodili nekako ni bilo najbolj všeč, da bo ta drobcena punca vozila njen motor, a je, po dveh preizkusih sposobnosti, pristala na posel. Dobili smo, po besedah ostalih, ki se bolj spoznajo, motorja, ki so bolj za silo. Verjetno zato, da bi bila škoda manjša, če bi se slučajno kaj zgodilo. =P Jaz sem se naokoli vozil s Xavi-jem, Leo pa z Eliso... kmalu smo lahko opazili, da je punca kar samozavestna in nas je "terala" po hitri cesti... 80, 85km/h. Motorja sta 125ccm, cena je bila 1000TWD na motor, poln tank pa 100TWD. Ni neke pametne alternative. =) Po plaži

smo se odpravili v bližnji narodni park, prav pasalo se je umakniti od sonca in z vsaki metrom pridobljene višine, je temperatura rahlo padla. Vonj je bil drugačen. Prišli smo do poti, ki ni bila več asfaltirana, pustili motorja ob živi meji in se odpravili peš v gozd. Nekaj časa je bila pot še tlakovana, nato pa si opazil blatno pot med bilkami trave, po kateri so se drugi trudili iti dlje, kar s skuterji. Povsod po tleh je bil okoli slab centimeter vode, tla pa so se rahlo ugrezala tako da smo bili na koncu vsi blatni, a zame ni bilo panike. Kasneje sem čevlje umil v hostlu s tisto grobo zobno ščetko, ki pride skupaj s prenočiščem. Se svetijo kot novi. =D Idejo sem zaupal še Xavi-ju, po tem ko je zatarnal, da mu ne uspe spraviti blata z natikačev... bil je navdušen nad rezultatom. Vprašal me je, če naj nasledjič, za boljšo belino, doda še zobno pasto. =D Ulica, ki vodi skozi mesto, ki je zelo turistično a dokaj majhno, vsaj za tukajšnje razmere, po tem, ko sonce potone za morje, oživi v tisoč in eni stvari, slaščici, zanimivosti, ki ti jo lahko ponudi Night market. Poskusili smo nove, čudne in dobre stvari. Recimo Twix, Snickers in Oreo, ki jih potopijo v maso za miške in spečejo, zamrznejo banano, potopljeno v čokolado in povaljano v arašide. Piščanca lahko dobiš na veliko načinov. Kot klobasico, kot piščančje bedro, napolnjeno z rižem, pomočeno v maso za palačinke, spečeno in polito z majonezo ter servirano v škatli z zeljato podlago. Dobra so bila tudi majhna, pravkar v kroglice pečena, ptičja jajca servirana na nabodalu, potresena z mešanico soli in popra. Slaščica iz sira v obliki hrenovke z dodano čokolado, jagodo ali le še več sira je bila puhaste konsistence in niti ne slaba. Zavili smo tudi v posebne vrste restavracijo. Najprej dobiš v roke plasično košaro in prijemalko s katero si nabereš sestavine iz katerih ti nato skuhamo kosilo. Ko ne veš kaj bi izbral, ker ti je vse neznan, rata brokoli kar naenkrat zelo racionalna izbira. Dodal sem mu še gobo, sirove kroglice, nekaj tofu-ja in rezance. Med čakanjem na kuharja, smo skočili čez cesto, vsak po svoj čaj z debelo slamico. Kosilo je bilo zelo dobro, verjetno nam je še bolj teknilo, ker smo bili že pošteno lačni. Nič ni ostalo na krožnikih, oziroma zelo malo, pri Elisi, čeprav je kuhar, po mnenju vseh prisotnih, nabrane stvari uporabil bolj kot okvirno merilo, kaj bi radi in zraven dodal še enkrat toliko. Bali smo se, da v Kentingu ne bomo dobili prenočišča, zato sem vnaprej rezerviral hostel preko spleta. Čim smo prispeli nas je ogovarjalo veliko ljudi, naj prespimo pri njih. Po mojem jim je bilo všeč, da smo 4 in da nekdo iz skupine izgleda domačin, zato so se spravili le na Leo-ta. Rezervirali smo sobo za naslednji dan, a le za tri ljudi. Elisa nas je namreč po dveh dnevih skupnega potepanja zapustila in odšla nazaj proti Taipei-u, od koder leti v torek ponoči. Trik je bil v tem, da so sedaj, zaradi taifuna, ki so ga izgleda občutili vsi, razen mi v Hualienu, železniške povezave motene. Naš vlak je imel naprimer 3 urno zamudo, kar za tukaj ni normalno. Ponavadi naznanijo že 1 minutno zamudo in se zanjo opravičijo. V časopisu smo videli slike poplav, ki so zajele mesta in skal, ki so se zakotalile na železniške proge. Zelo smo veseli, da nas nesreča ni neposredno prizadela in lahko le tu pa tam potarnamo nad kakšno plohico. Brez novic s časopisa sploh ne bi vedeli, da se kaj slabega dogaja. =) Hostel v katerem smo prespali prvo noč, po prihodu na jug z vlakom in prestopom na avtobus je bil majhna sobica, opremljena z LCD-jem, to je tukaj kar nujno =P, in štirimi ležišči. Bilo je čisto, dobesedno dva koraka od postaje in lastnica s hčerko sta naju z nasmehom pričakali kljub nekajurni zamudi. Po napisih na oglasni tabli se je dalo sklepati, da tukaj verjetno ni veliko popotnikov z zahoda. Za rezervacijo po telefonu smo nahecali Gino, dva dni pred odhodom, ko smo bili še na medicinski fakulteti, v laboratoriju. Malce se je upirala, a sem kar zavrtel številko in ji dal slušalko v roke... It's ringing. =D Drug hostel je bil narejen po zgledu tradicionalnega kitajskega mesteca. Samozadosten, oddaljen od mesta in z vsem potrebnim. Škoda, da na recepciji niso bili bolj prijazni. Ni se jim ravno dalo ukvarjat z nami, nam posoditi kolesa, čeprav je bilo z njimi več papirologije kot z motorji in so bila, preračunano na uro, celo dražja. Zjutraj smo prespali zajtrk, ker na bonih zanj nismo opazili, da je na voljo le do 9h. Ob vprašanju, če bi ga lahko vseeno dobili, so bili osorni. Jaz tega nisem opazil, ker nisem komuniciral z njimi, a mi je Xavi rekel, naj jim dam slabšo oceno glede prijaznosti na spletni strani... recimo 2 od 5 oz. 3 od 10 zvezdic. To me še čaka... se mi zdi, da jim utemeljen komentar nezadovoljne stranke lahko res zbije obisk dandanes. Drugače je prostor lušten, a bolj kot "ghost town". =) Zadnji hostel pred odhodom s Kentinga je bil ogromen. Vsak je imel "kraljevo" posteljo in veliko prostora. Bili smo čisto v centru. Ko nas je Elisa zapustila smo ostali brez voznika še enega skuterja. Najprej ga je poskusil voziti Leo, nato pa še jaz. Naredil sem en krog po mestu in bil navdušen nad enostavnostjo. Pa imel sem ženski skuter, ki je bil lažji, vsaj po občutku... počutil sem se skoraj kot na kolesu, komot, ful sigurno... kar me je v bistvu malo skrbelo. Zdelo se mi je, da nimam tistih podzavestnih manevrov, kaj narediti, če gre kaj narobe, zato sem krmilo za daljše ture, raje prepustil Leo-tu. Tudi on ga je prvič vozil, a je izgledalo kot da se z njim prevaža že cel čas. Stroški (več)letnega zavarovanja so minimalni. Okoli 1000TWD, oz. 20EUR, bencin je poceni, skuterji pa verjetno ne ravno dragi, čeprav ne bi znal primerjati. Xavi

ga je pred leti kupil novega za okoli 400 EUR. Znamke so lokalne. Kymko, Sym pa Luci ali nekja takega... v bistvu Yamaha za punce. Hond nisem videl... mogoče zato, ker nisem gledal težjih motorjev. Motor s PVG koncerna pa bi tukaj verjetno zaman iskal. Odpeljali smo se na najbolj južni del Taiwana, se ustavili ob peščeni plaži, ki smo jo opazili s ceste, si privoščili sveže odprt kokos preko slamice, uživali v soncu in se oteпали peska, ki je našel svojo pot v naše kopalke, torbe, fotoaparate, nogavice in čevlje. Zdaj se vozimo v taksiju proti drugem največjem mestu v Taivanu, bivši prestolnici, ki leži bolj proti severu. =)

Prispeli smo, našli hostel... (malce bi se morali potruditi za prepoznavnost, a so prijazni, poceni in z dobrimi review-i. =))

5.9.2013

Jaz sem v zelo poceni in lepem hostlu, za 333 twd na noč. Je tak krščanski, kar je za tukaj nenavadno. Smo v 4 nadstropju (v bistvu tretjem) in po poti navzgor ti poskušajo orisati Sikstinsko kapelo (glede na vse plakate Marije). =D Xavi je rekel, da je zanj to že preveč creepy. On je po izpovedi spagettarian (flying spaghetti monster in te fore. =P) Mene ne moti, mi je všeč, če poskušajo ustvariti neko atmosfero, čeprav se jim ne posreči vedno. =)

Po dolgem času ponovno plesal! Sem prispel v najbolj cozy hostel ever. Amy, lastnica je nekako tako kot mama, mi ostali pa družina. Ni nas veliko, 2 fanta in 3 punce. Bajje, da ni sezona. Postelja je mehka, kar potapljam se vanjo. Velika razlika med prejšnjimi. Prebral sem, da so najbolj hvaležni, da je mama, pred 3 generacijami, uvedla krščanstvo. Tale hostel ni tako kičast, kot prejšnji v Kentingu, le majhen križ v dnevni in psalm 23 v okvirju na stopnišču. Prispel sem ob 14h in bil deležen zelo toplega sprejema, šel sem naokoli s kolesom... kar dogodivščina, a sem popotovanja med skuterji in avti že vajen. Obiskal sem najstarejši konfucijskih tempelj v Tajvanu, knjižnico in night market. Večer, ko sem se vrnil, je bil tisto, kar spremeni popotovanje v nekaj nepozabnega. Vsi smo se vsedli na kavče v dnevno in se pogovarjali. Sofija, ja še ena, študira oblikovanje, igra klavir in kitaro (je nekaj zapela za vas), ima očeta, zdravnika tradicionalne medicine v Taipeiu. Zelo jih je, vse, presenetilo, da me zanima akupunktura. Ko je Amy to slišala me je hotela kar takoj peljati na neko masažo z podtlakom... polkrožne prozorne posodice segrejejo in položijo na kožo, pride do podtlaka in se prilepijo nate. Rdeče krvničke se izsesajo iz žilic in dobiš take lažje okrogle podplutbe, ki trajajo tam do okoli 11 dni. tole me nekako ni najbolj zanimalo, ampak sem malce premislil in bi verjetno kar lahko probal... kot punca iz Taipea, katere ime se ne morem spomnit. Vprašal sem jo, kako to, da je pristala, da ji pokažem par osnovnih korakov 6-counta, pa je rekla, da rada proba vse kar lahko. =) Vem, da mi podtlak verjetno ne bo ščistil duše in bom imel le okrogle podplutbe po hrbtu, ampak škodi pa ne. =P Bajje pride zraven še masaža.

6.9.2013

1.

Sedim na stopnicah,
sedim na klopici pred šolo,
vase srkam smeh otrok
in ropot mesta.

Ne mudi se mi naokrog,
senca dreves mi prija
in tudi če kakšnega starega kamna ne vidim,
ne bo nič narobe.

Ti bodo na svojem mestu ostali,

spali, pa tudi ko bodo budni, zapirali oči
zaradi svetlikanja fotoaparátov
maključnih turistov.

Ljudje, ki mesto premikajo in v njem živijo
ti bodo drugi, drugačni, njih hočem videti,
se z njimi slikati in govoriti,
čeprav le z mimiko.

2.

Videl sem sončni zahod,
na plaži, polni mladih parov
v poročnih oblekah
s fotografi in asistenti.

Peljal sem se s kolesom naokoli,
gledal veslanje po kanalu,
ki se iz morja širi v kopno,
pa kolo me je na cedilu pustilo.

Sprednje kolo je počilo,
pa sem se sprehajal naokoli,
kar ob robu ceste, saj pločnikov ni,
in gledal nočno življenje.

V hostlu sta May in Sofia spekli piškote,
Kate je naredila smoothie iz avokada,
pa dobil sem polovico zelo sladkega sadja,
vse je bilo, za si oblizat prste.

Kaj pa s kolesom?
Ker mi je počila guma,
je bil najem za ta dan zastonj.
Neverjetno?! Ja.

7.9.2013

Zjutraj: Vse imam splanirano in vse gre po načrtih. Zdajle grem v Chiayi, jutri malo v gore (Alishan). Bajje je voznik avtobusa bolj rally tip in bo bolje, če vzamem Dramino pred potovanjem. =D Železnica tukaj je pravi balzam. Klima, udobni sedeži in veliko prostora za noge, tako da raje vzamem tisti, malce bolj počasen vlak od najhitrejšega in nekaj napišem, ali pa le sedim in gledam pokrajino. Paše. Pa še za kosilo prišparam. =D Skoraj vedno imaš dve možnosti, gorsko ali tisto ob morju, tako da ju menjavam. =D

Zvečer: Danes sem šel v kino, tak, zelo poceni. 100TWD za 2 filma, malce starejša, a ju še nisem videl. Hitri in drzni 6, ter Man of steel. Ko se eden konča, počakaš v dvorani, zamenjaš sedeš, se malce pretegneš, in nato se začne drugi. Hitri in drzni 6 so bili, vsaj zame, preveč nabasani z efekti in neverjetnimi stvarmi. Zgodbe pa nobene... ja ugrabili so mu družino... že stokrat videno. =P Superman je bil za odtenek globlji, a še vseeno nič kaj pretresljiv, verjetno ga bom čez teden dni pozabil. Drugače pa verjetno najboljši price/performance kino do sedaj. =D

Prevandral sem mesto, bil v več papirnicah, kjer imajo take luštne drobnarije, obiskal še en knjižni antikvariat, prebrskal night market, kupil vozovnice za jutri in pojutrišnjem, rezerviral hostile... vse je urejeno.

Zdaj pa spat... se budim čez dobrih 5 ur, grem v gore, v Alishan, ampak samo za en dan... ker je tam prenočišče drago, pa moji plani bi se podrli.

8.9.2013

Lep pozrav z 2500 m.n.v., sem v Alishan parku, nad oblaki, obkrožen z drevesi in turisti iz Kitajske. =P Pot, vsaj ta bolj obiskana, ni pretirano zahtevna... to mi je dalo slutiti že pogled na kovčke in potovalke, ki jih ljudje vlačijo s sabo.

Vsedel sem se na kup železja, tračnic sredi gozda. Odkrenil sem od obiskanih poti, saj sem jih že ogledal, zapustil sem gručo turistov, ki pred stoletnimi cipresami kričijo "Alishan!" in se slikajo. Nekje v ozadju gozda, se vsaketoliko zasliši bobnenje gonga izpred enega od templjev, malce nižje. Shladilo se je, sonce se je skrilo za oblake, ti pa so začeli oblivati drevesa. Najprej krošnje, zdaj se počasi spuščajo nižje. Opazi se, da je ta, manj obiskana pot, malce bolj gorska, čeprav je še vedno v celoti obdana z leseno ograjo. Preskočil sem jo in šel na železniško progo. Ko se po njej sprehajam mi ni treba misliti kam naj stopam, le naprej grem. Pa vem, da vlaka danes več ne bo, čeprav so tirnice na notranji strani zloščene in proga torej ni zapuščena. Uporablja se za ogled jutranjega sonca iz razgledne točke, ki je danes ne bom dosegel. Pot se mi zdi bolj zanimiva kot cilj. Pravzaprav se počutim kot doma, na drugi strani sveta... le železniške označbe na vsakih par sto metrov me spomnejo, da ne znam prebrati napisanega.

Zjutraj sem vstal zgodaj. Ob 6h, spakiral v torbo prenosnik, da bi lahko kaj natipkal na poti, vzel baterije fotoaparata iz polnilca, da bi lahko nekaj poti delil z vami, nato pa sem pogrešal zdravila proti slabosti med vožnjo. Nazadnje sem jih uporabil v avtobusu, ko smo morali prestopiti iz vlaka, saj je bil, zaradi deževja in zdrsov kamenja, del proge uničen. Spomnil sem se, da sem takrat vzel le polovico tablete, drugo polovico pa spravil v majhen žepek torbe. Ta del sem našel in bil olajšan. Na spletu namreč piše, da je pot zelo ovinkasta in da vozniki, še posebej en po imenu "Leo", vozijo kot da bi to bila Daytona. Na mojo srečo Leo tokrat ni bil v službi, oz. sem ga zgrešil. Po poti me je zmanjkalo in sem sanjal... nekaj, se ne spomnim. Vem, da sem bil v Sloveniji.

Včeraj sem, na priporočilo Vicky in Marcusa, mož in žena, ki vodita hostel, odšel do gostilnice, kjer so imeli na voljo lokalno specialiteto. Riž s piščancem... izgledal ni nič posebnega, še celo malce ne-pečen... ampak okus je bil pa božanski. Danes grem, ko se vrnem v Chiayi, in če bo še odprto, po še eno porcijo... ali pa dve. =P Restavracijo vodijo tri starejše ženice, ki očitno obvladajo svoj posel.

V kinu je bilo zabavno, ko se je, tu pa tam, iz leve strani prikazal starejši, shujšan možakar, z belimi rokavicami in po stranskih stopnicah spokojno, kot da bi bil duh, odkorakal po stopnicah do projekcijske sobe. Gre seveda za operaterja, ki je menjaval kolute filma... meni se je zdel bolj zanimiv od akcije na platnu. =D

Mogoče ga grem zvečer še enkrat pogledat...

9.9.2013

Sedim na vrhu ob geografskem centru Taiwana. Do sem vodijo stopnice, ki ti dodajo 550 metrov potencialne energije... seveda odvisno od mase. Od leve proti moji desni se premika melodija, ki jo lahko najdeš v pojočih čestitkah, za Eliso. Naokoli jo pelje tovornjak, pa ne za sladoled, temveč za smeti, kot že veste. Zanimivo se mi zdi, da je tukaj, v Puli-ju, melodija drugačna kot po drugih mestih v Taiwanu, hkrati pa je tudi tu najglasnejša stvar v mestu. Noben gong, prenavljanje stanovanja, hupanje avtomobilov ali ropot luke, je ne morejo preglasiti. Edina podobna stvar je melodija, ki se zasliši, ko vstopiš v 7-Eleven. Sledi obvezen pozdrav kupcu, ki se meni zdi kot "Good morning", a se tekom dneva ne spreminja.

Hostel je lušten. V bistvu imam srečo, da potujem naokoli sedaj, ko se je tukaj že začela šola. Tako osnovna, srednja, kot univerzitetni študiji. V prejšnjem hostlu, sem imel celo sobo s tremi polgradi iz Ikee samo zase. Zabavno je bilo prebrati opozorilno nalepko v Sloveščini.

Včeraj, po tem, ko sem ponovno obiskal kino, sem z začudenjem opazil, da je mesto prazno in luči na semaforju utripajo samo še rumeno. Prav tako sem šele tedaj opazil, da so vse svetilke v mestu sijale z zlato barvo, lampijoni pa so se mi zdeli bolj temno rdeči, kot kadarkoli prej. Ura še ni bila polnoč. Ulica hostla, v kateri se je še dopoldne dogajala poročna gostija, je bila sedaj prazna. Barva svetil se je spremenila na belo. Zgleda so tukaj že menjali žarnice z varčnimi. Na vratih sem opazil aktivistične nalepke, ki so opominjale na posledice Fukošime in na vseobsegajoče prisluškovanje velikega brata. Vstopil sem ter pozdravil Vicky in Marcusa.

Ne vidim veliko ljudi, ki bi bili kavkazijci. Pa tudi ko jih, se mi zdijo čudni. Sam se namreč počutim kot večina, dokler se ne pogledam v ogledalo. =P

11.9.2013

Danes sem imel več sreče kot pameti. =P Nisem si mislil, da se mi bo to zgodilo, pa vendar sem nekako pozabil denarnico na avtobusu za Lukang... mesto v katerem sem zdaj. To sem opazil šele, ko sem poskušal plačati za prenočišče... najprej sem pomislil, da sem denarnico spravil v kak drug predal torbe, nato sem začel vleči stvari iz nje, najprej previdno, za tem pa hitro, kar vse. Denarnice pa ni in ni bilo. Še enkrat sem pretipal žepe, jih izpraznil, a tudi tokrat brez uspeha. Nekako se mi ni zdelo realno, da bi se mi to zares zgodilo. Pomislil sem, kdaj sem jo nazadnje videl... ko sem plačal karto za avtobus. Shawna, moja receptorka me je pomirila in poklicala avtobusno postajo. Tam denarnice niso opazili, a je tudi niso zares iskali. Zapisali so si številko hostla in rekli, da bodo pozorni. Za vsak slučaj smo, sedaj trije, pridružila se nam je še Shawnina kolegica Afen, odšli po poti do avtobusne postaje. Denarnice ni bilo na tleh, pregledali smo 3 avtobuse na postaji, a nobeden ni bil pravi. Vedel sem, da sem odšel iz mesta Chunghua okoli 11:04, nisem se pa mogel spomniti barve ali oblike avtobusa. Prvi ni bil pravega vonja, drugi je imel sedeže drugače razporejene, tretji pa je imel na naslonjalih čipke. Odkorakali smo nazaj proti hostlu, jaz sem razmišljal kako bom naprej. Imel sem še Viso Electron, vendar bi moral nekako priti do svoje spletne banke, da na njen račun prenakažem denar, kar pa lahko storim le z mojo primarno kartico, ki je več nisem imel pri sebi... Punci pa sta me vedrili in se hecali, da v Tajvanu sigurno ne bom lačen, ker bi mi vsakdo dal jest, če bi bil brez denarja... da mi ni treba plačati za prenočišče, da sem v dobrih rokah, ker sta zelo prijazni, pa da bi lahko bilo slabše. Ena od njenih kolegic je izgubila ves denar že po prvem tednu potovanja... ali pa, da sem sedaj velik dobrotnik, saj sem nekomu dal denar s katerim bo morda začel graditi tempelj. =D Nasmehnil sem se, vendar sem vseeno razmišljal kaj moram postoriti... preklicati kartice. Zgleda sem res deloval zgubljen... oni pa neverjetno prijazni. Kot popolnemu tujcu, srečali smo se pred slabo uro, sta mi ponudili zastonj prenočišče in šli smo na fancy čaj v res lepo japonsko čajnico, kjer dela njuna prijateljica. Za povrh pa sta mi v roke, kot darilo, dali 2000TWD (50EUR), da bi lahko prišel do Taipeja in kupil kakšen spominek za domače. Ti boš zdravnik in boš pomagal veliko ljudem, mi smo pa prijatelji. Veste tisto, da prijatelja spoznaš v stiski? Ponudili sta mi njun skype račun za klic na banko. Shawna je rekla, da ima na njem še veliko denarja, ki ga ne bo nikoli porabila, saj se je pred nekaj časa razšla s svojim fantom. Predenj sem poklical je zazvonil njun telefon. Klicali so iz avtobusne postaje, našli so mojo denarnico, ki je sedaj na poti in bo v Lugang prispela ob 14:15. Oddahnil sem si in ju objel, na obraz se mi je razlil nasmeh. =) V denarnici je bilo vse, do zadnjega centa.

13.9.2013

Ob 13h sem prispel v Taipei, si dobil nov zemljevid podzemne železnice... prejšnjega sem vrgel v koš za recikliranje, ko sem bil še v dormu, in se odpravil proti dobro znani lokaciji za mlade, Ximen. Predhodno sem, ker je za vikend težko dobiti sobe v mestu, zbukiral svojo v istem hostlu kot zadnjič. Ni se mi dalo iskat novega prostora, pa lastnica me je takoj prepoznala... the doctor came back. =D Takoj so me posedli, mi dali kozarec

mrzle vode in moon cake, tradicionalni kolaček. Zdaj enkrat... okoli 20. septembra, bo praznovanje po celem Taiwanu. V bistvu obstaja več luninih tortic, vendar se vse imenujejo isto. Moja je bila bele barve polnjena s sladko rumeno vsebino, posebnim fižolom. V bistvu je bilo kot strjena vanilijeva krema, le bolj drobljivo. Pasalo je. Odšel sem v svojo staro sobo, vendar ni bilo prostora zame, ker eden od gostov ni spakiral svoje robe... meni je bilo vseeno. Pustil sem svoj gromozanski, 85 literski ruzak v predverju in olajšan odkorakal v mesto. Poklical sem Xavi-ja, dobila sva se par postaj stran, počakal me je pri 1. izhodu. Fino se je spet srečati... videt znan obraz in iti na kosilo v restavracijo z družbo. Šla sva malce po nakupih, si ogledala razstavo dizajnerskih inovacij in dvignila njegov skuter iz železnice. Na srečo imam s sabo še vedno čelado, mi je dobro služila. Skuter bo dobil novega-starega lastnika. Srečali smo se z njegovima kolegoma iz Honduras, Srednja Amerika. Elisa in Keri že 6 let živita in študirata v Tajvanu, znata Kitajsko, Angleško, vendar smo se pogovarjali po Špansko. Najprej sem se zelo, zelo zatikal, nato pa malo manj. Hoy, soy Peter. Encantado... še vedno je vse bolj tako-tako, vendar gremo jutri/danes v KTV s kolegi iz Tajvana, ki vsi govorijo Špansko, tako da bom lahko še vadil. Odpeljali smo se do največjega night marketa v Taiwanu, Shilin... poleg kravat imam sedaj še 3 metuljčke. =P Pa ful je bilo zabavno, ko nas sedaj res nihče ni razumel. Prodajalec je recimo spraševal v Angleščini, čez nekaj časa se ga je trio usmilil in začel govoriti kitajsko, med sabo pa smo še vedno govorili Špansko. Taka fajna mešanica. =D Naučil sem se, in sedaj ne bom pozabil, imena svoje najljubše jedi tukaj... pečen piščanec, narejen na nek poseben način, potresen z belim poprom in pekočo mešanico začimb -> Đipai oz. Ji-Pai.

Še dan in pol Azije.

14.9.2013

Zadnja noč v Taipeiu, zadnja noč v Tajvanu. Naslednjo bom preživel v Bejingu in na letalu. =D

Čez dan sem se brezciljno potepal naokoli. Hotel sem videti mesto iz ne-turistične perspektive. Zašel sem v četrt, kjer se prodajajo stvari "na veliko" in je vse, verjetno, bolj poceni. Pa tudi take stvari so bile na voljo, kot jih v normalnem tukajšnjem marketu ni. Stvari za elektroinstalacije, orodje, gumjasti izdelki vseh vrsti in... pustne maske, oz. stvari za žurke. Kupil sem obrazne barve in 300 podolgovatih balonov. Se spomnim, da je bilo oboje pri nas nenormalno drago. Bilo je veliko torbic, majc in drugih stvari... verjetno bi se za vsakega kaj našlo, a sem jaz slab v nakupovanju stvari za druge. Verjetno bi izbral ne ravno najslabše... nekaj kar se bi mi zdelo znano, a je iz mode že kakšne tri sezone. Zvečer smo se srečali s Xavijevimi kolegi iz Taiwana. Vsi trije, Javier, Estela y Flora, so študirali Španščino in bili v Španiji za eno leto. Javier govori perfektno... prav odprtih ust sem ostal, takoj po tem, ko smo se srečali in je izgovoril prve stavke. Punci tudi obvladata, a sta, glede na Javierja, manj zgovorni. Cel večer, ki se je zavlekel v noč, smo bili v Holiday KTV, v centru mesta, se pogovarjali in peli. Oni kitajsko/tajvansko, jaz pa angleške pesmi. Super smo se imeli... ful so kul ljudje. Po tem, ko smo se poslovili, sva s Xavijem kar odkorakala, po praznih ulicah, do najinega dela mesta. Vsaketoliko je kakšen taksist upočasnil, ko naju je videl, a se nisva dala. Telefon z offline zemljevidom in GPS-om... vse je bilo v redu in kmalu sem zagledal znane stavbe. Do you want to get a drink? Me je vprašal Xavi... seveda sem bil za, a problem je bil najti odprt lokal. Mesto se tukaj dobesedno "ugasne" ob polnoči. Zašla sva v rdečo ulico najine četrti... znano po Gay nočnem življenju. Lokalu je bilo ime G² Paradise. Razmišljal sem kaj bi to lahko pomenilo -> Gay square Paradise. Iskal sem nekaj brezalkoholnega in prišel do čajev. Smoothijev ob tej zgodni uri niso več delali. Izbral sem jagodnega. Xavi me je zezal, če ga bom res vzela... ker to pa da izgleda res Gay... nisem se sekiral, ker so, po mojem, že itq vsi mislili, da sva skupaj. Natarak je bil zelo prijazen, prinesel nama je svečko. Res lepo od njega. =D

15.9.2013

LP z Bejinga! Facebook je tukaj, pričakovano, blokiran. V bistvu sem mislil, da je mogoče letališče izjema. Za prit do interneta moraš skenirati passport, nato dobiš listek z geslom, ki velja 4 ure. Imajo radi vse pod kontrolo. =D Pa ravno še štiri ure bom tukaj... sem že na polovici čakanja. V bistvu mi nič ne manjka. Razgled je super... sem v loži, ki ima pogled na pristajanje in odhajanje letal, pa večino časa ni nikogar. No, prejle se je prikazala ena glasna skupinica domačinov, pa sem se raje umaknil v drugo krilo letališča. Tukaj je razgled tudi super. V ozadju igra klasika... štirje letni časi, pa čajkovsi... se mi zdi, da sem vse že ene parkrat slišal zaporedoma... no, vsaj takrat, ko si dam dol čepke za ušesa. Sem se zatopil v anesteziologijo. Verjamem, da mi bo uspelo snov predelat do odhoda, pol pa samo še v torek ponovno ponovim stara vprašanja. =) Aja... pa ne ve se še iz katerega Gate-a letim. =P

All in all

sem se imel super. Najbolj si bom zapomnil najbolj prijazne ljudi ever in božansko hrano. Na kirurgiji sem v operacijski dvorani preživel cel dneve in bil dejansko v pomoč pri operacijah. Veliko je tudi odvisno od vas, od vaše angažiranosti. Če boste zagnani in nasmejani lahko greste in dosežete praktično karkoli... tako sem videl operacijo zmanjšanja meč, ki je recimo profesor ni kazal ostalim na kroženju.

Česa ne bi vzel s sabo? Halje ne rabite in vam jo priskrbijo tam (čeprav v pogojih piše drugače), isto je s stetoskopom, ki ga, vsaj na kirurgiji, zagotovo ne boste uporabljali. S sabo sem imel preveč toplih stvari... Obvezno je nekaj toplega za povrh, ker boste sicer zmrzovali na vlaku, ampak to je to. =)

Kaj obvezno rabite? Pameten telefon (Android, iOS) z GPS-om in naloženo (brezplačno) aplikacijo City Maps 2Go. To je v bistvu offline zemljevid (ne rabite internetne povezave), ki vam pokaže kje ste, izbrana mesta pa si lahko označite (recimo, da si označite trgovino). Verjemite, da vam bo prišel zelooo prav.

Kaj bi bilo ful dobro imet? Mednarodno vozniško dovoljenje, da lahko renta-te skuter... ampak se da tudi brez tega (je dražje).